

Princezná a bosorka

Sophie celý svoj mladý život čakala, kým ju konečne unesú. Dnes večer sa však všetky ostatné deti z Gavaldonu vrtia vo svojich posteliach ako na mučidlách. Ak by ich totiž vzal riaditeľ školy, už nikdy by sa nevrátili. Nikdy by už neprežívali naplnený život. Nikdy by sa už nezvítali so svojimi najbližšími. Dnes v noci sa deťom sníva o zlodejovi s červenými očami a telom šelmy, ako prichádza, aby ich vyšklbol z ich prikrývok a udusil ich výkriky.

Na rozdiel od nich sa Sophie snívalo o princeznej.

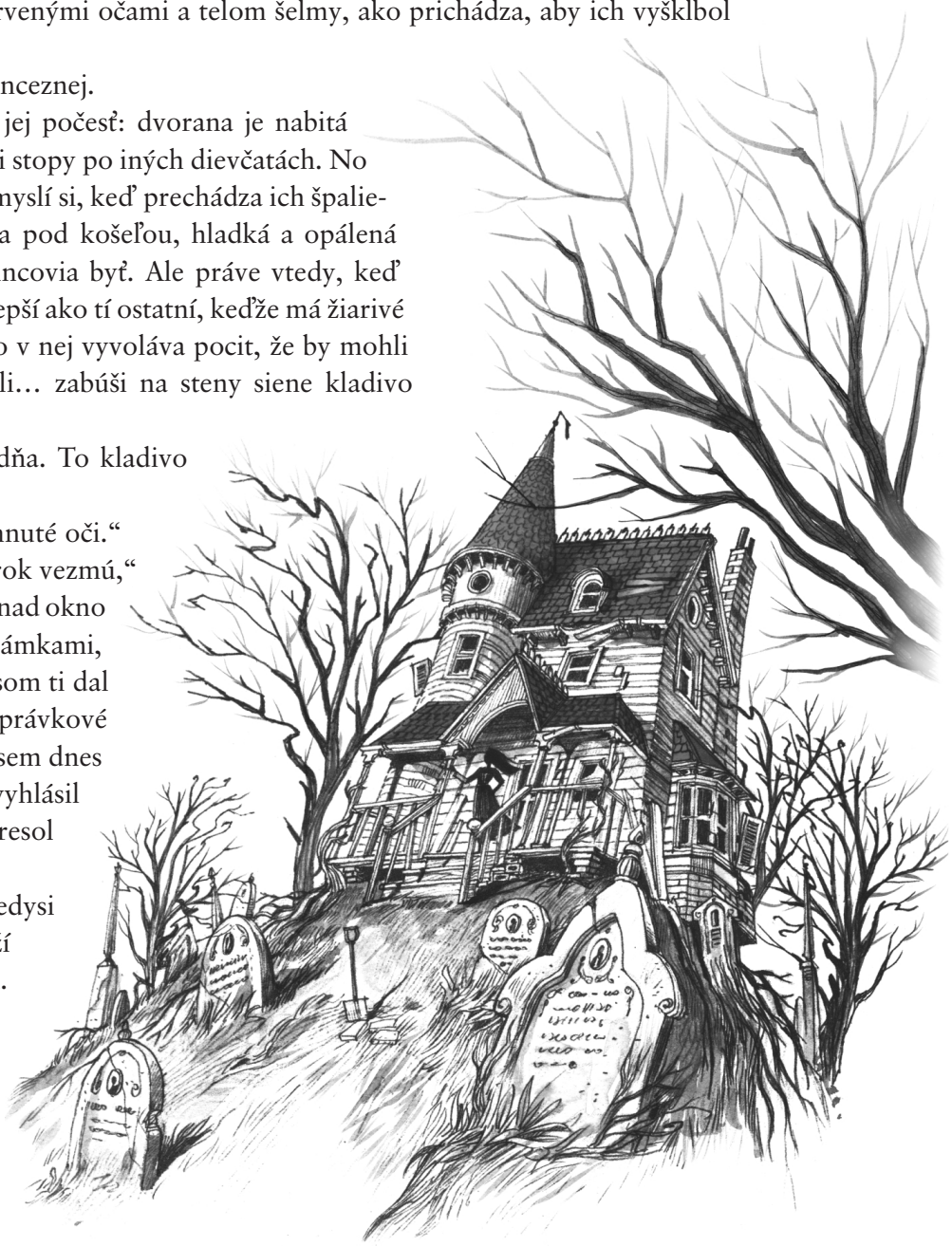
Prichádza na hradný bál usporiadaný na jej počesť: dvorana je nabitá hádam aj sto nápadníkmi a široko-ďaleko ani stopy po iných dievčatách. No toto, konečne chlapani, akých si zaslúžim, pomyslí si, keď prechádza ich špalirom. Husté a lesklé vlasy, svaly rysujúce sa pod košeľou, hladká a opálená pokožka; báječní a dvorní, ako by mali princovia byť. Ale práve vtedy, keď pristúpi k jednému z nich, ktorý jej pripadá lepší ako tí ostatní, keďže má žiarivé modré oči a mátožne biele vlasy; k tomu, čo v nej vyvoláva pocit, že by mohli spolu šťastne nažívať, až kým by nepomreli... zabúši na steny siene kladivo a rozmláti princeznú na márne kúsky.

Sophie po zobudení precitla do nového dňa. To kladivo bolo reálne, princovia však nie.

„Oco, ak nespím deväť hodín, mám napuchnuté oči.“

„Už aj vrabce čvirikajú o tom, že ťa tento rok vezmú,“ prehodil jej otec, kým pribíjal pokrivenú žrdň nad okno jej spálne, ktorá bola teraz úplne zaprataná zámkami, klincami a skrutkami. „Ľudia mi radia, aby som ti dal ostrihať vlasy, zablatil ti tvár – akoby tie rozprávkové táraniny boli naozaj pravdivé. No istotne sa sem dnes v noci nik nedostane. To je viac než isté,“ vyhlásil a na podčiarknutie svojich slov ohlušujúco tresol kladivom.

Sophie si šúchala uši a mračila sa na svoje kedysi nádherné okno – teraz skôr vyzeralo, že náleží do ježibabinho brlohu. „Zámky na dverách. Prečo to nikomu nezišlo na um už skôr?“

„Neviem, prečo si všetci myslia, že voľba padne na teba,“ húdol si, striebristé vlasy mal ulízané od potu. „Ak riaditeľ školy chce stelesnenú dobrotu, vezme si Gunildinu dcéru.“

Sophie stuhla. „Myslíš Belle?“

„Je to dokonalé decko. Svojomu otcovi nosieva do mlyna doma uvarené obedy. Zvyšky jedla dáva jednej úbožiačke na námestí.“

Sophie vycítila britkosť v otcovom hlase. Jedinký raz pre neho neuvarila kompletne jedlo, ani po smrti matky. Pravdaže na to mala dobrý dôvod (mastnota a dym by jej upchali póry), no vedela, že je to boľavá záležitosť. Neznamenal to však, že by jej otec hladoval. Namiesto toho mu predkladala svoje obľúbené jedlá: kašu z červenej repy, dusenú brokolicu, varenú špargľu, špenát na pare. Jej otec nerozkysol ako Bellin len vďaka tomu, že mu nenosila do mlyna domácu dusenú jahňacinu a syrové suflé. A pokiaľ išlo o tú chuderku na námestí, tá stará babizňa – napriek tomu, že sa deň čo deň vydáva za hladnú – je v skutočnosti *tlstá*. A ak v tom má naša milá Belle prsty, potom ani zďaleka nie je taká dobrá, ale naopak, tá najhoršia z najhorších.

Sophie opätovala otcov úsmev. „Ako si sám vravel, sú to praobyčajné táraniny.“ S noblesou vyplávala z posteľe a zabuchla za sebou kúpeľňové dvere.

V zrkadle si skúmavo prezerala tvár. Veruže sa na nej podpísalo to hrmotné prebudenie. Jej po pás dlhé vlasy s nádychom do zlatista nemali svoj obvyklý lesk. Nefritovo zeleným očiam chýbala iskra, jej inak šťavnaté červené pery boli na dotyk drsné. Dokonca aj jej žiarivá, broskyňovo krémová pokožka vyzerala dáka matná. *No i tak hotová princeznička*, pomyslela si s úľubou. Jej otec akosi prehliada, aká je výnimočná, no mama to veľmi dobre vedela. „Si pre tento svet prikrásna, Sophie,“ vyhlásila na smrteľnej posteli. Jej mama sa pobrala niekam, kde je lepšie, a teraz je rad aj na nej.

Dnes v noci ju vezmú do lesov. Dnes v noci začne nový život. Dnes v noci sa pre ňu život stane rozprávkou.

Teraz však musí na tú rolu aj vyzerieť.

Začala tým, že si pokožku vyšúchala rybími ikrami, ktoré síce smrdeli ako špinavé ponožky, no vyrovnali farebné nerovnosti na pleti. Potom si vmasírovala tekvicové pyré, opláchla ho kozím mliekom a napokon si tvár hydratovala maskou z melóna a žltka z korytnacieho vajíčka. Počas čakania, kým jej maska nezaschne, listovala Sophie rozprávkovou knižkou a srkala uhorkovú šťavu – aby mala pleť hladkú a sviežu ako rosa. Preskočila rovno na obľúbenú časť príbehu, keď sa tá zlá baba jaga kotúľa dolu svahom v oklincovanom sude, až kým z nej nezostane iba náramok z kostí malých chlapcov. Ako tak civela na ten desivý náramok, Sophie pocítila, ako jej myšlienky zabúdili k uhorkám. Čo ak v lesoch nieta uhoriek? Čo ak iné princezné už minuli ich zásoby? Nemala by ani jednej uhoričky! Zošúverila by sa, schradla by, bola by...

Na stránku jej padli sušené melónové vložky. Otočila sa do zrkadla a naskytol sa jej pohľad na čelo zmraštené od starostí. Najprv pokazený spánok a teraz tie vrásky. Ak to bude pokračovať takýmto tempom, do popoludnia z nej bude stará babizňa. Uvoľnila tvár a zahnila myšlienky na zeleninu.

Pokiaľ ide o zvyšok Sophiinej krásliacej procedúry, vydala by na tucet rozprávkových knižiek (stačí hádam spomenúť, že zahrnovala aj husacie pierka, marinované zemiaky, konské paznechty, krém z kešu orechov a ampulku kravskej krvi). Po dvojhodinovom skrášľovaní napokon vykročila z domu v nadýchaných ružových šatočkách, črievičkách na vysokých opätkoch z jagavého skla a s vlasmi zapletenými do dokonalého vrkoča. Do príchodu riaditeľa školy jej zostáva už len jeden deň a ona sa chystala využiť každú jednu minútu, aby mu pripomenula, prečo má byť unesená ona, a nie Belle či Tabitha alebo Sabrina, prípadne nejaká iná podvodníčka.

Sophiina najlepšia priateľka žila na cintoríne. Vzhľadom na Sophiin odpor voči všetkému neutešenému, sivému a slabo osvetlenému by človek očakával, že bude prijímať návštevy vo svojej chalúpke alebo si nájde nového najlepšieho priateľa. Namiesto toho sa však tento týždeň každý deň vyštverala do domu na vrcholci Cintorínskeho vrška, pričom dbala na to, aby si udržala úsmev na tvári, veď o tom sú koniec koncov dobré skutky.

Musela ísť skoro míľu pešky od optimisticky pôsobiacich chatiek so zelenými odkvapmi a vežičkami zaliatymi slnečnými lúčmi na brehu jazera smerom k ponurým okrajom lesa. Keď míňala otcov, ktorí pribíjali fošne na

dvere, a matky, ktoré vypchávali strašiaky, chlapcov a dievčatá hrbiacich sa na verande s nosmi zaborenými do rozprávkových knižiek, rozliehali sa uličkami medzi domčekmi zvuky kladiva. Tento pohľad nebol až taký nezvyčajný, lebo deti v Gavaldone okrem čítania rozprávok robili sotvačo iné. Dnes si však Sophie všimla ich doširoka otvorené dychtivé oči, hltajúce každú stránku, akoby od toho závisel ich život. Pred štyrmi rokmi videla tú istú zúfalú snahu vyhnúť sa kliatbe, ale ona vtedy ešte nebola na rade. Riaditeľ školy bral iba deti, ktoré už prekročili dvanásť rok, deti, ktoré sa už nemohli vydávať za úplné deti.

A teraz prišiel jej čas.

Ako sa trmácala hore kopcom s košíkom jedla v ruke, Sophie cítila, ako ju pália stehná. Vari jej nezhrubli týmito výstupmi nohy? Všetky princezné v rozprávkových knižkách mali rovnako dokonalé proporcie, pričom hrubé stehná medzi nimi boli dačo neslýchané, rovnako ako zahnutý nos či veľké chodidlá. Keďže cítila úzkosť, zamestnala sa Sophie radšej vypočítavaním dobrých skutkov zo včerajšieho dňa. Po prvé, krmila husi na jazere zmesou šošovice a póríka (čo je prírodné prehánadlo na vyváženie syra, ktorý im hádzali protivné deti). Ďalej mestskému sirotincu darovala podomácky pripravenú vodičku na umývanie tváre z citrónového dreva (pretože, ako nástoječivo vysvetľovala zmätenému dobrodincovi, „náležitá starostlivosť o pleť je najväčším zo všetkých počinov“). A napokon dala do kostolnej toalety vyvesiť zrkadlo, aby ľudia vyzerali čo najlepšie, keď sa budú vracáť do kostolnej lavice. Bolo to dosť? Vyrovnalo sa to pečeniu domácich koláčov a kŕmeniu starých bezdomovkyní? Myšlienky sa jej zvrtili k uhorkám a pocítila nervozitu. Hádam sa jej podarí prepašovať do lesov dáku vlastnú zásobu. Do zotmenia mala ešte veľa času zbaliť sa. Nie sú však uhorky priťažké? Pošlú zo školy nejakých lokajov? Možno by ich mala odšťaviť, prv než...

„Kamže, kamže?“

Sophie sa otočila. Radley, ktorý mal červené vlasy ako málokrvný, sa na ňu usmial vyčnievajúcimi prednými zubami. Ani náhodou nebýval v blízkosti Cintorínskeho vrška, ale mal vo zvyku za ňou slediť hocikedy počas dňa.

„Idem navštíviť priateľku,“ odvetila mu Sophie.

„Prečo sa priateľíš s tou bosorkou?“ vyzvedal sa Radley.

„Nie je bosorka.“

„Nemá žiadnych priateľov a je čudná. Takže je bosorka.“

Sophie si musela zahryznúť do jazyka, aby nespomenula, že presne to isté robí bosoráka aj z neho. Namiesto toho sa naňho usmiala, aby mu pripomenula, aké je od nej pekné, že vôbec znáša jeho prítomnosť – čo samo osebe je dobrý skutok.

„Riaditeľ ju vezme do Školy zla,“ neodpustil si poznámku. „Budeš si musieť nájsť novú priateľku.“

„Vezme dve deti,“ upozornila ho Sophie, no od napätia jej stuhla sánka.

„Do druhej školy vezme Belle. Nik sa jej v dobrote nevyrovná.“

Sophie zmizol úsmev z tváre.

„Neboj, ja budem tvojím novým priateľom,“ ubezpečoval ju Radley.

„Momentálne mám priateľov viac než dosť,“ odbila ho Sophie.

Radley sčervenel ako paprika. „Och, dobre – iba som myslel...“ a prášil preč sťa zbitý pes.

Sophie sledovala, ako jeho rozčuchaná štica mizne dolu kopcom. *Ech, to sa ti teda podarilo*, pomyslela si. Mesiac dobrých skutkov a silených úsmevov – a teraz to takto spacká kvôli krpáňovi Radleymu! Prečo mu nedopriala tú radosť? Nemohla mu prosto odvetiť: „Bolo by mi cťou mať Ťa za priateľa!“ Ten idiot by ten okamih mohol prežívať v duchu znova a znova celé roky! Vedela, že by bolo bývalo obozretné tak učiniť, keďže riaditeľ školy ju musí posudzovať rovnako uvážlivo ako svätý Mikuláš deti v predvečer Vianoc. Nedokázala to však. Ona je krásna, Radley je škaredý. Iba podliak by ho dokázal takto ošialiť. Riaditeľ školy to nesporne pochopí.

Sophie otvorila hrdzavú bránku cintorína a pocítila na nohách škrabanie buriny. Po celom návrší z kôp mŕtveho lístia vytrčali halabala plesňou obrastené náhrobné kamene. Ako sa prepletala pomedzi tmavé hroby a hnijúce konáre stromov, odrátavala Sophie bedlivo rady. Nikdy ani len nepozrela na hrob svojej matky, ba

ani počas pohrebu, a dnes s tým určite nebude začínať. Keď míňala šiesty rad, očami sa pristavila na breze previsnutej a pripomenula si, že na ďalší deň už bude ďaleko.

Uprostred najhustejšieho zoskupenia hrobov stál dom s adresou Cintorínsky vršok 1. Nebol obitý doskami ani zavretý na zástrčku ako domčeky pri jazere, no ani to ho neurobilo prívetivejším na pohľad. Schody vedúce na verandu žiarili plesnivou zelenou. Mŕtve brezy a vinič si doslova prevrtali cestu okolo tmavého dreva; čierna a tenká ostro lomená strecha sa rysovala ako strigônsky klobúk.

Keď vystupovala po vŕzgajúcich schodoch na verandu, snažila sa Sophie ignorovať zápach, akúsi zmes cesnaku a vlhkej mačaciny. Odvracala zrak od bezhlavých vtákov, ktoré boli roztrúsené dookola, nepochybne obeť dotyčnej mačky.

Zaklopala na dvere a pripravovala sa na slovnú výmenu.

„Už aj sa prac,“ ozval sa nevrlý hlas.

„Takto sa nerozpráva s najlepšimi priateľmi,“ hrkútala Sophie.

„Nie si moja najlepšia priateľka.“

„Kto teda?“ nedala sa Sophie, kladúc si otázku, či na Cintorínsky vršok nebudaj nezablúdila aj Belle.

„Do toho ťa nič nie je.“

Sophie sa zhlboka nadýchla. Nechcela zažiť dačo podobné ako s Radleyom. „Včera nám bolo spolu výborne, Agatha. Myslela som si, že si to dnes zopakujeme.“

„Zafarbila si mi vlasy na oranžovo.“

„Ale sme to napravili, no nie?“

„Vždy na mne skúšaš svoje krémy a elixíry, aby si zistila, ako účinkujú.“

„Nie na to sú priatelia priateľmi?“ bránila sa Sophie. „Aby si navzájom pomáhali?“

„Nikdy nebudem taká pekná ako ty.“

Sophie sa snažila vymyslieť niečo, čo by ulahodilo Agathinmu uchu. Trvalo jej to však pridlho, a tak zrazu začula dupot vzdáľujúcich sa krokov.

„To však neznamená, že by sme nemohli byť priateľkami!“ zakričala Sophie.

Z druhého konca verandy na ňu zamraučala známa mačka, vyplznutá a zvráskavená. Sophie sa vrhla späť k dverám. „Priniesla som keksy!“

Kroky v ťažkých topánkach zastali. „Naozajstné alebo čo si upiekla ty?“

Sophie zaspätkovala pred zakrádajúcou sa mačkou. „Kypré keksíky ako masielko, presne také, ako máš rada!“

Mačka zasyčala.

„Agatha, pusti ma dnu...“

„Povieš, že smrdím.“

„Nesmrďíš.“

„Prečo si mi to teda naposledy tvrdila?“

„Pretože vtedy si naozaj zapáchala! Agatha, tá mačka prská...“

„Možno zaňuchala nekalé úmysly.“

Mačka vystrčila pazúry.

„Agatha, otvor dvere!“

Mačka jej chňapla po tvári. Sophie vykričala. Vtom sa medzi ne vkladala ruka a pacla mačku na zem.

Sophie pozrela hore.

„Reaper došli vtáky,“ vysvetľovala Agatha.

Jej ošklivá kupola čiernych vlasov pôsobila ako naolejovaná. Nadmerne veľké čierne šaty, neforemné ako vrece zemiakov, nedokázali zakryť jej chorobne bledú pokožku a vyčnievajúce kosti. Z vpadnutej tváre jej z jamôk vyliezali oči lienky.

„Myslela som si, že sa spolu prejdeme,“ povedala Sophie.

Agatha sa oprela o dvere. „Ešte vždy sa snažím prísť na to, prečo sa so mnou priateľíš.“

„Pretože si milá a zábavná,“ odvetila jej Sophie.

„Moja mama hovorí, že som zatrpknutá a mrzutá,“ oponovala jej Agatha. „Takže jedna z vás klame.“

Siahla rukou do Sophiinho košíka a odtiahla servítku – naskytol sa jej pohľad na suché otrubové keksy bez štipky masla. Agatha fľochla po Sophie zničujúcim pohľadom a stiahla sa späť do domu.

„Nemôžeme sa troška poprechádzať?“ drankala Sophie.

Agatha už šla zatvoriť dvere, no uzrela jej zronenú tvár. Akoby sa Sophie úprimne tešila na ich spoločnú prechádzku – rovnako ako ona sama.

„Iba na chvíľu.“ Agatha sa zdráhavo prešuchla popri nej. „Ak však povieš čokoľvek samolúbe, márnomyseľné či plytké, nahuckám Reaper, aby ťa pohnala domov svinským krokom.“

Sophie sa poklusom pustila za ňou. „V tom prípade budem radšej mlčať ako pena!“

Po štyroch rokoch nadišla toľko obávaná jedenásta noc jedenásteho mesiaca. V neskorom poludňajšom slnku sa to na námestí hmýrilo ako v úli, lebo všetci sa chystali na príchod riaditeľa školy. Muži si brúsili meče, nastavovali pasce a organizovali nočnú stráž, zatiaľ čo ženy pozháňali a obriadili decká a šli do práce. Tie na pohľad príťažlivejšie mali ledabolo odfiknuté vlasy, začiernené zuby a šaty samá handra; tie menej atraktívne boli vydrhnuté, oblečené do sviežich farieb a zahalené závojmi. Matky úpenlivo prosili najspôsobnejšie deti, aby prekĺnali či kopali svojich súrodencov, a podplácali najhoršie deti, aby sa modlili v kostole, zatiaľ čo sivý priemer ako pod taktovkou zborovo spieval obecnú hymnu: „Požehnaní sú ľudia obyčajní, ľudia, čo nevytrčajú z radu.“

Strach sa šíril ako nákaza. V tmavej aleji mäsiar a kováč vymieňali rozprávkové knižky za radu, ako zachrániť svojich synátorov. Pod skrivenou vežou s hodinami dve sestry vymenúvali rozprávkových zloduchov, aby sa dopátrali nejakých súvislostí. Skupina chlapcov si reťazami pospájala telá, zopár dievčat sa ukrylo na školskej streche a zamaskované dieťa zoskočilo z kriakov, aby postrašilo svoju matku, čím si rovno vyslúžilo jednu na zadok. Ba aj stará bezdomovkyňa sa zapojila do tej hry: poskakovala pred skromným ohníkom s krákorivým pokrikom: „Spáľte všetky rozprávkové knižky! Všetky ich spáľte!“ Nik ju však nepočúvol a žiadne knihy nespálil.

Agatha nevychádzala z údivu nad toľkou hlúposťou. „Ako môže celé mestečko veriť takým poverám?“

„Pretože majú reálny základ.“

Agatha prerušila chôdzu. „Hádzam len neveríš v pravdivosť tej legendy?“

„Samozrejme, že hej,“ odvetila jej Sophie.

„Aj tomu, že riaditeľ školy unesie dve deti, jedno sa učí v Škole dobra a druhé v Škole zla a po skončení školy sa stanú rozprávkovými postavami?“

„Tak nejako.“

„Rob si žarty z plastelíny, nie zo mňa. A čomu sa, prosím ťa pekne, učia v tej škole?“

„Nuž, v Škole dobra chlapcov a dievčatá, ako som ja, učia, ako byť hrdinami a princeznami, ako spravodlivo vládnuť vo svojom kráľovstve, ako žiť šťastne, až kým nepomrú,“ vysvetľovala Sophie.

„V Škole zla ťa naučia, ako byť zlovoľnou bosorkou či trolom hrbáčom, ako preklínať a pobosorovať.“

„Pobosorovať?“ zachichotala sa Agatha. „Kto také dačo vymyslel? Dáke štvorročné dieťa?“

„Agatha, dôkazy nájdeš v rozprávkových knižkách! Uvidíš tam na kresbách stratené deti! Jack, Rose, Rapunzel – všetci sa stali hlavnou postavou rozprávky...“

„Nič tam nevidím, lebo tie prostoduché rozprávkové knižky *nečítam*.“

„Prečo ich máš potom takú haldu pri posteli?“ nedala sa Sophie.

Agatha zvrátila čelo. „Pozri, kto môže tvrdiť, že na tých knižkách je za byť pravdy? Možno si z nás iba strieľa kníhkupec. Možno takto chcú starešinovia odradiť deti od chodenia do lesov. Nech je vysvetlenie také či onaké, určite nie je na príčine riaditeľ školy či čierna mágia.“

„Kto potom unáša deti?“

„Nikto. Každé štyri roky sa dvaja idioti odkradnú do lesov v nádeji, že vystrašia svojich rodičov. Zatúlajú sa a zožerú ich vlci – a tu ho máš, legenda je na svete.“

„To je to najhlúpejšie vysvetlenie, aké som kedy počula.“

„Nemyslím si, že práve ja som z nás dvoch tá sprostá,“ ohradila sa Agatha.

Skutočnosť, že niekto naznačil, že by mohla byť sprostá, rozpálila Sophie krv.

„Iba sa bojíš, to je všetko,“ uzatvorila to.

„Keď myslíš,“ zasmiala sa Agatha. „A prečo by som sa mala báť?“

„Pretože vieš, že pôjdeš so mnou.“

Agathu prešiel smiech. Pohľadom minula Sophie a zablúdila až na námestie. Dedinčania na ne zízali ako na riešenie nejakej záhady. Dobrá v ružovom, zlá v čiernom. Dokonalá dvojica pre riaditeľa školy.

Ešte vždy meravá Agatha sledovala, ako sa do nej zabodávajú tucty vystrašených očí. Ako prvá jej preletela hlavou myšlienka, že pozajtra už budú môcť ísť so Sophie na prechádzku zmierené. Vedľa nej Sophie pozorovala deti, ako si vstúpajú do pamäti jej tvár – pre prípad, že sa jedného dňa objaví v ich rozprávkovej knižke. Ako prvé jej napadlo, či aj na Belle hľadajú rovnakým spôsobom.

Vtom ju cez ten dav zahliadla.

S vyholenou hlavou a ufúľanými šatami kľáčala Belle v špine a horúčkovo si natierala blato na tvár. Sophie sa nadýchla. Belle je prosto ako tí ostatní. Chce sa po starosvetsky vydať za muža, ktorý stučnie, zlenivie a bude stupňovať svoje nároky. Chce tráviť deň čo deň varením, upratovaním, šitím. Chce lopatou kydať hnoj z chlieva, dojiť ovce a zakáľať kvičiacie prasce. Chce hniť v Gavaldone, až kým jej pleť nezospatia pečeňové škvrny a nepovypádajú jej zuby. Riaditeľ školy nikdy nevezme Belle, lebo Belle jednoducho nie je princezná. Nie je... ničím.

Sophie víťazoslávne hádzala rozžiarené úsmevy po žalostných dedinčanoch a kúpala sa v ich pohľadoch ako v nablýskaných zrkadlách...

„Poďme,“ vyzvala ju Agatha.

Sophie sa otočila. Agatha nevedela odtrhnúť oči od tej zberby.

„Kam?“

„Preč od týchto ľudí.“

Ako sa slnko scvrkávalo na červený kotúč, dve dievčence, jedna krásna a druhá škaredá, sedeli bok po boku na brehu jazera. Sophie si balila uhorky do hodvábnjej kapsičky, zatiaľ čo Agatha hádzala do vody zapálené zápalky. Keď už hodila desiatu, vrhla po nej Sophie pohľadom.

„Je to pre mňa relax,“ povedala jej Agatha.

Sophie sa tam snažila napratať aj poslednú uhorku. „Prečo by niekto ako Belle tu chcel zostať? Kto by dal prednosť tomuto pred rozprávkami?“

„A kto by dobrovoľne opustil navždy svoju rodinu?“ odfrkla Agatha.

„Chceš povedať okrem mňa,“ doplnila ju Sophie.

Obe stíchli.

„Kladieš si niekedy otázku, kam sa podel tvoj otec?“ opýtala sa Sophie.

„Už som ti to hovorila. Opustil nás, keď som sa narodila.“

„Ale kam tak asi mohol ísť? Všade navôkol sú lesy! Z ničoho nič sa vypariť...“ húdla si svoje Sophie. „Možno našiel spôsob, ako sa dostať do rozprávky. Možno objavil magickú bránu. Možno ňá čaká na druhej strane!“

„Alebo sa možno vrátil späť k svojej manželke a tváril sa, že sa nič nestalo, a o desať rokov nato zomrel pri mlynskom nešťastí.“

Sophie si zahryzla do pery a vrátila sa k uhorkám.

„Tvoja matka nikdy nie je doma, keď k vám prídem na návštevu.“

„Teraz chodieva do mesta,“ vysvetľovala Agatha. „Domov jej nechodí dosť pacientov. Asi bývame priveľmi od ruky.“

„Som si istá, že je to tým,“ pritakala jej Sophie, hoci vedela, že nikto by nezveril Agathinej matke ani liečbu

zaparenín z plienok, nieto ešte vážnejšiu chorobu. „Nemyslím si, že by cintorín vyvolával v ľuďoch príjemné pocity.“

„Cintorín má aj svoje prednosti,“ upozornila ju Agatha. „Žiadni hluční susedia. Žiadni náhodní podomoví predajcovia. Žiadni úlisní ‚akože priatelia‘, ktorí ti nosia masky na tvár a diétne sucháre a navrávajú ti, že pôjdeš do Školy zla v magickej krajine rozprávok.“ S veľkým potešením hodila ďalšiu zápalku.

Sophie položila uhorku. „Takže ja som úlisná.“

„Kto ťa prosil, aby si chodila? Bolo mi samej celkom fajn.“

„Vždy ma vpustíš dnu.“

„Pretože mi vždy pripadáš taká osamelá,“ povedala Agatha. „Uľútosť sa mi ťa.“

„Tebe je ľúto mňa?“ zablýskala Sophie očami. „Môžeš byť rada, že ťa príde aspoň niekto pozrieť. Môžeš byť rada, že sa niekto, ako som ja, chce s tebou kamarátiť. Môžeš byť rada, že som taká *dobráčka*.“

„Tušila som to!“ vzbĺkla Agatha. „Ja som ten tvoj dobrý skutok! Iba figúrka v tej tvojej hlúpej fantázii!“

Sophie dlho nevyriekla ani slovka.

„Možno som sa stala tvojou priateľkou, aby som zaimponovala riaditeľovi školy,“ doznala napokon. „Teraz je to však už aj o inom.“

„Odhalila som ťa,“ zahundrala Agatha.

„Pretože ťa mám rada.“

Agatha sa k nej otočila.

„Nikto ma tu nechápe,“ ponosovala sa Sophie, hľadiac si na ruky. „Ty mi však rozumieš. Ty do mňa vidíš. Preto som sa k tebe vracala. Už viac nie si mojím dobrým skutkom, Agatha.“

Sophie k nej vzhliadla. „Si moja priateľka.“

Agathe sčervenal krk.

„Čo sa ti zas nepáči?“ zamračila sa Sophie.

Agatha sa chúlila ako kľbko nešťastia. „Ibaže, hmm... ja nie som... Nie som zvyknutá mať priateľov.“

Sophie sa usmiala a vzala ju za ruku. „Nuž, teraz budeme priateľkami v našej novej škole.“

Agatha záúpela a odtiahla sa. „Dajme tomu, že sa znížim na tvoju inteligenčnú úroveň a budem predstierať, že tomu všetkému verím. Prečo by som práve ja mala ísť do školy pre zloduchov? Prečo by si práve *mňa* každý vybral ako tú zľú?“

„Nik netvrdí, že si zlá, Agatha,“ vzdychla Sophie. „Si iba iná.“

Agathe sa zúžili oči. „V čom iná?“

„Nuž, keď už nič iné, stále chodíš v čiernom.“

„Pretože sa nezašpiní.“

„Ani nevystrčíš päty z domu.“

„Ľudia tam na mňa nezízajú.“

„Keď sme mali súťaž vo vymýšľaní rozprávok, tvoj príbeh sa skončil tým, ako Snehulienku zožrali supy a Popoluška sa utopila vo vani.“

„Považovala som to za lepší koniec.“

„Na narodeniny si mi darovala mŕtvu žabu!“

„Aby som ti pripomenula, že všetci sa raz pominieme a budeme hniť pod zemou požieraní larvami, a tak by sme si mali užívať svoje narodky, kým sa dá. Považovala som to za dôvtipné a hľbavé.“

„Agatha, si vyobliekaná ako *nevesta* v predvečer Všetkých svätých.“

„Svadby mi naháňajú hrôzu.“

Sophie na ňu vytreštila oči.

„Okej, som teda troška iná,“ zatvárila sa Agatha nevraživo. „No a čo?“

Sophie zaváhala. „Nuž, v rozprávkach jednoducho to, čo je iné, sa napokon ukáže... ako to mám povedať... zlé.“

„Chceš tým povedať, že sa zo mňa vykľuje najväčšia zo všetkých bosoriek,“ povedala dotknuto Agatha.

„Iba hovorím, že nech sa stane, čo sa stane, budeš mať možnosť voľby,“ mierne podotkla Sophie. „Každá z nás si vyberie, ako sa skončí tá jej rozprávka.“

Agatha na chvíľu zamĺkla. Potom sa dotkla Sophiinej ruky. „Prečo tak veľmi chceš odtiaľto odísť? Prečo veríš rozprávkam, o ktorých vieš, že nie sú pravdivé?“

Sophie sa zahľadela do Agathiných veľkých, úprimných očí. Po prvýkrát dala priestor pochybnostiam, ktoré ju zaplavili.

„Pretože tu nemôžem žiť,“ odvetila jej Sophie zadržávajúcim sa hlasom. „Nedokážem žiť takým obyčajným životom.“

„Zaujímavé,“ skonštatovala Agatha. „Práve preto ťa mám rada.“

Sophie sa usmiala. „Pretože inak nemôžeš?“

„Pretože pri tebe sa cítim taká obyčajná,“ odpovedala jej Agatha. „Po tom jedinom som odjakživa túžila.“

V údolí sa rozľahlo tenorové zvonenie vežových hodín. Nevedeli, či odbilo na šiestu či siedmu, lebo stratili pojem o čase. A ako doznela ozvena v šumení vzdialeného námestia, Sophie aj Agatha vyslovili v duchu pranie. Aby v istý deň odteraz boli ešte vždy spolu.

Je jedno kde.